

[Undervisningsministeren.]  
 og har Justitsministeriets fulde Tilslutning netop ogsaa til Ordlyden af Paragrafferne. Der er, siger jeg, i Undervisningsministeriet gennem Tiderne opsamlet en Sagkundskab og Erfaringer, et Kendskab til Detailler, som ikke vilde kunne undværes i et saadant Udvalg, naar vi i det hele taget skal have det; der maa en Embedsmand ind i det, han behøver ikke at være Formand, men der maa en Embedsmand med. At denne Embedsmand ganske naturligt holder sin Minister à jour, hvis der maatte ske noget af Betydning, ja, det var virkelig ogsaa Forudsætningen i mit oprindelige Forslag, det er der ikke noget at sige til, det er givet. Ministeren har jo fremdeles, hvad jeg betonedede meget stærkt ved Fremsættelsen i Folketinget, det parlamentariske Ansvar for Lovens Gennemførelse. Jeg vil ikke være Overdirektør — det er rigtigt —, Teaterchefen har det kunstneriske og økonomiske Ansvar og Myndigheden, men Ministeren har fremdeles det parlamentariske Ansvar for denne Lovs loyale Gennemførelse, for Opretholdelsen af dens Forudsætninger og maa selvfølgelig agtpaagivende følge Teatret. Det kan han gøre selvstændigt, det kan han gøre selv ved at følge det saa godt, som han er i Stand til, men naturligvis kan han endnu bedre gøre det, naar han har en god og dygtig Embedsmand siddende i dette lille Udvalg, som fra første Færd, før Ministeren, før Offentligheden, før Pressen kan faa noget at vide, kan blive underrettet om Forholdene. Det er klart, at det kun kan styrke Ministerens Evne til agtpaagivende at følge Teatret og til, om saa maatte være rigtigt, at gribe ind. Derfor er det kun et imødekommende Skridt, jeg har foretaget, og ingen Kolbøtte. Hvad det angaar, om Udvalget skal bestaa af 3 eller 5, vaklede jeg selv stærkt, da jeg udarbejdede Lovforslaget; i mit første Udkast stod der 5 Mand, og det var derfor let for mig at vende tilbage dertil — det kan jo ikke nægtes, at hver Størrelse kan have sin Fordel, og et 5 Mands-Udvalg kan give noget mere Alsidighed. Men jeg vil altsaa hævde, at der efter min Mening ikke var den klareste Overensstemmelse mellem det ærede Medlems Paastand om, at nu skulde de ministerielle Embedsmænd spille ind, og at de havde paavirket mig i uheldig Retning, og saa hans Anerkendelse af mit oprindelige Lovforslag, for der var netop den ministerielle Embedsmand endda tænkt som Formand for Udvalget.

Teaterchefen skal, som der staar i Lovforslaget, og som det fuldt ud er op-

retholdt gennem Folketingets Behandling, have den fulde Myndighed, baade økonomisk og kunstnerisk, økonomisk med den Begrænsning, som Kontrollkomiteens Tilstedeværelse og Forpligtelse medfører. Naar et Blad i Efteraaret, da jeg fremsatte Lovforslaget, skrev, at jeg vilde udnævne en Teaterdiktator, saa er det ikke rigtigt. Man kan have en myndig Chef, uden at han derfor bør være Diktator — jeg ynder ikke Diktatur. Jeg mener, at den Statsdrift, der her er Tale om — det er jo Statsejendom og for saa vidt ogsaa Statsdrift —, kan forbindes og bør forbindes, hvad jeg gennem Aaringer har udtalt mig stærkt for, med personligt Ansvar og personligt Initiativ gennem en ledende Mand, der er virkelig Leder, men af den Grund behøver han ikke at være Diktator. Intet Menneske i denne Verden kan eller bør være uden Kontrol, ingen Minister bør være Diktator, han har Rigsdagen over sig, ingen Embedsmand, selv den højeste, bør være det, heller ikke Teaterchefen bør være Diktator; han skal være en myndig Chef, men under Kontrol, under Ansvar overfor Minister, Regering, Rigsdag, Folk. Den ærede socialdemokratiske Ordfører, det ærede 14de tingvalgte Medlem (Wiinblad), drog meget interessant en Sammenligning mellem den Styrelsesform, der her foreslaas, og den, der findes ved den socialdemokratiske Presse, hvor Redaktøren, som vælges af Kontrahentforsamlingen, er den myndige Chef, der for saa vidt redigerer Bladet suverænt, idet ingen kan gribe ind i den daglige Ledelse af Bladet, men han er ikke Diktator, der er en Kontrollkomité, som under visse Forhold kan gøre Indstilling til den Forsamling, der er Grundlaget for hans Myndighed, nemlig det arbejdende Folk, som har valgt ham. Der kan med ethvert Menneske ske et og andet, der gør, at man ikke kan lade ham regere despotisk, diktatorisk, der kan ske et eller andet, som nødvendigvis gør en Kontrol og en Appel til den oprindelige Magtbasis for hans Virksomhed, saaledes at han kan suspenderes eller afskediges, hvis det er nødvendigt. Det er netop Forskellen paa Chefen og Diktatoren. Diktatoren kan kun forsvinde ved en Revolution, ved et Kup, den myndige Chef er under en saadan Kontrol overfor Befolkningen, at han under visse Forhold kan fjernes. Jeg tror, at alle, som har Sans for fornuftige demokratiske Principper, vil erkende, at jeg her har balanceret rigtigt mellem Værdien af personligt Initiativ, personlig Myndighed og personligt Ansvar og saa Folkets øverste Suverænetet.